

Alican Cullaz

- Őirler -

Yayın Tarihi:

03.02.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Alican Cullaz

Eserleri:

15 Temmuz da Biz

Gök ordusunu hazırlamış
Hilal sancağını kaptı davası yaşından büyük olanlar
Yürüyorum yürüyorum, bu gök benzedikçe ecdada
Yol boyunca gidiyorum sancağı dikmek için
Gök yeveli bulutların burcuna

Bu vatan yedi düvelin damıttığı acıların ateşi
Akrebin yuvasın da kan bürümüş gözünü,
Kusmaya gelmiş kinini
Akrebin dili zehrinden betardi o gün
Kuma başını gömen insanlık, akbabadan betardi o gün

O gün temmuz ürperiyor, kan damlaların da
Vicdan karanlık gece isyanda ve bir yanda postallarla, botlarla
Gözleri andırıyordu bize benzeyip de bizden olmayan yılanlara, çıyanlara

Senaryo belli, sahne maskeli, şahsiyetleri şahsiyetsizleşmeleri
Bir taraf da şerin dili, yılanın hazinesiyle terbiye eder zalimi

Geceyi planladılar, yılan gibi sukuta bürünerek, bombalıyorlar
Sırtlanlar beklemekte, kurt zayıf düşse, acımayacaklar

Gün suskun diller sessiz ve biz
İzleri manalandıran o heyecan bizdik
O gün yaşam yaşamdan öte
Bayrağa renk olma uğruna, isar davası
Tek bayrak, tek millet budur milletimin namusu
Salıver karanlık kuşlara ey ilahi ebabil kuşlarını

Tekbir, gönül burçların da aşkın nabzı tekbir
Tekbir, sevda ateşi için de gül, Türk milletidir
Göz yaşı surlarıyla örülmüş vatanım da
Gönül köprüleri kuruldu şer geçemedi
Hepimiz o meydanlarda bizdik gardaşım
Unutur mu bu millet, fethi sekini, ömer halisi

Şafak kınından ayrılıyor gecenin
Kinlerimizi işliyoruz ignelenmiş yaralarımıza

Gökyüzünü sarmalamış hilalin gölgesi, bakmadılar
Hilali görseydi olimpos bağrın da hira saklar
Yol ana rahmin de kinin sevgisi olarak doğmuş
Bizi anmaz mı tarihin çırkık sesine karışan ufuklar.

Göge erdirdi sokakları, akşamın anlamı
Yanıyor boğazımda kıvranan mavi acı
Kararmış geceye ihanet düştü, söz ve gözyaşları
Umudun tepinerek türküler de
Yanan geceye doğru şafaklar da
Ve vuslat göğsüm de bir bayrak gibi dalgalandığı anda

Milletim yürüdü bayrağa renk olmak uğruna

Alican Cullaz

Aile

Demlenmiş şiiirdir, aile
Dingin kelimelerin yüreğine muhabbetle sokulan
Ve
Herşeyiyle sevillecek vaktindeyiz bu saadetin

Hatuna
Ne leyla ne mecnun oldum
Çöl kaldım dilde, işte, fikir de
Bin yıl gözlerin de mayalandı, kimsesizliğim
Kendimden zamirler döküldü, zamanın sayfalarına
Hep seni bekledim, hep ve hiç yolların da

Bu sesi, kuşun daldaki halini
Kuşun sesiyle bütünleşen doğanın ahengi
En güzel sözlerle dillendirdiğim seni
İşte karıcığım, huzurumun resmi
Hatıranın sızısıdır şiiri sarhoş eden
Gözlerimden mesafelere süzülen vuslatı
Ve bir yüzüğün aydınlığın da görürken seni
Ömrümün sesine ilham verdiler, şiirden gözlerini

Sökük vasıflarımı dikemedi kelimeleri heceleme
Benden razı değil benden artan kimsesizliğim
İki benin elinden tuttun
Beni bende buldun eşim, sevdiğim

Varlığındır, en güzel şiirin izini sürdüren
Kalp kıran aynaların izahından korkarım
Geldin her şeye insandan değer katmak güzel ve anlamlı

İnsanların menfaati kadar yalnız
Sevgisi kadar yabancıydım
Ancak sen bana
Kötülüğü ve zamanı yeniden yorumlattın
Ve sen öyle iyisin ki sevgili karıcığım
İnsan seni sever
Ve ALLAHA inanır.

Yağmura sancı veren mavinin ey annesi
Sadaka mıdır gözlerine verilen yıldızların her biri
Bakmakla mavileşiyorsun sesimin mavisini
Mavi takım elbiseyle sana geldim
Elimde göğün çiçekleri

Bulmak, sese yankılanmak umudun kavrulmuş sesinden
Ekmek kırıntısına değen besmelenin mühründen
Helal bir yalnızlığı tamamlayan gözlerinle
Gitmek senle göğün şefkatinden, şefkatin Rabbine

Kızıma
Çorak gözlerime emzirdiğim sensizliğin kelimesini

Mecnun oldum aradım yavrum
Gurbettir, insan sesinin değmediği her yer
Bana eklemeli ayrılık treninin, en güzel vuslat durağısın yavrum

Ömrümün dilini konuşuyor varlığın
Varlığın ömrümce ömrüm oluyor, yavrum
Çatlıyor orta yerinden kelimeler özlerinden
Gurbet bitiyor, baharı büyüleyen gözlerinden

Alican Cullaz

Babam

Karlı dağlar, engin ırmaklar, kararar gece ve babam
Coşkusuna kamufle olmuş sokaklar, bu adam
Sokaklar kanırta kanırta babamı kazıdı, babamdan
Babam ölümle yaşamın tabutuydu
Hergün evlatlarının istikbalini taşırdı

Bütün acıların üstüne yamalık gibi oturdu
Babamın acısı
Emellerine ve emeklerine gelin kızların gelinliği gibi işlenmiştir ekmek davası

Karlı dağdır babam
Eteklerin de evlatları güle oynaya oynasa da
Kış ilk onun yüreğine kurulur

Babam alışmaz gözyaşlarına
Bir kitaptır yüreği
Yaralı durur bana sucuk alamaması
Tozlu raflar da

Alican Cullaz

Bahçe

Vurur yaralı bahçeme yokluğunun güneşi
İlk ışıkların da katran, duvardan, demirden gamım
His rüzgarlarıma vurgun, acılarımın öznesi
Gün yüzüne küskün güneşim ve kapım

Bilirim dört duvarın dilini
İçin içini ve duvarın söylediklerini

Neden sonra yabancıyım
Taş kalpli olmama rağmen
Taş kalpli olanlara

Alican Cullaz

Bir Martıya Şirin Gözüken Ölümüm

Neden başkası değilde ben dedi
Kavrulmuş yaramın yasına
Bilinç balkonlarına
Yaralı halinin tozunu dökme
Yut dedi

His kırgınlığının kızı olmuş
Sevgisiz büyüyen sızım
Sevinmiş el yazması, al yazması
Alnıma yazılmayan alnımın ta ortası

Garanti intihar eder şiir
Kor gibi taşıyorum yüreğim de zamanı
Kendimden kasıt sana muhtacım
Hayatın her köşesinden sarfi nazar
Düz çizgileri kanadı alnımın

Ne içi ne dışı kabul ediyor varlığı mı
Hayatın
Ben bu yaşın intiharıyım

Alican Cullaz

Bozkırın gözleri

Ürperiyor karanlıklar
Evlerin gözleri kurşundan ağırdır
Gökkube dalar nefesimden içeri dahice
Adın dilimde zamandır
Nereye çevirsem yüzümü bu evler
Bu evler hep seni bana hatırlatır

Durup sönüyor yıldızlar
Sesler işitilir hadiselerden
Saç kırıntıları dökülür sonsuzluğa
Ağır ağır olgunlaşır sessizlikte acıların rengi
Adın dilim de zaman, zaman kelimelerden Kalma
Sen söyleyemediğim cümlelerin gönlümdeki İşkencesi
Gönül nihayetinde pas tuttum
Nereye baksam zaman içim de yaradır
Nereye baksam sensin
Nereye baksam yer demir gök bakır

Sonbahar da yapraklar baharın etkisiyle dökülürken
Şarmaşıklar bir vakit cılız kalır her sevginin üstüne
Öğüt bırakıp aşk, yalnızlığı iyi zaman ve kötü zamana
Benimse cılız ot dahi yoktur yüreğim de

Şafak vakti ahenkli ölümdür bozkır
Ay ışığı tamamlar matemini
Azabıyla bağlar karalar güneş, gözlerime
Diyebilirim ki yapraklarına güvenemeyen bozkırın
Eğilir siyah saçlarına acımdan bir gölge
Bağlarım ruhumu ilmik ilmik, onun kapısına
Gece gibi çökerken matem yüreğime

Ömrüme takabileceğim cümlelerle büyüyor sessizlik
Büyüyor işkence seni düşündüğüm zaman
Zamanın elbisesini ağır sözcüklerle giyiniyorsun
Yaşamak ağır sözcükler gibi boğazıma düğümleniyor

Ay karanlığına sarılmış yıldızların, düşünce dileğinden gülümsemek
Yüzünden yarıda bırakır gülümseme aşkı
Kök salar gözlerin asfalta, taşta, yosuna
Her baktığımda kaybederim seni bu bakışlar da
Her anın kokusuna yayılır, gözlerin
Dağınık kalır zaman gözyaşlarımda

Gökyüzü aydınlık, üstümüz de yürüyen karanlığı
Susup dinliyorum akıp giden zamanı
Kinime misal olan sensizlik de keşfettim, bu aşkı
Sanki beyanını yitirmiş zamana karşı

Dağılır kelimeler Türkçe dersine ve pembe elbiseye
Durur acıyabilen her insan başka yürek de
Bozkır da mevsimler toplanıyor, ben Türkçe dersine girerken
Sararmış yaprak, seni gördüm ve korkuyorum düşünmekten

Aydan ayrı düşüyor gücünü kaybeden gönül yangını
Akşamı kovalayan dallar ve gücenme aşktan
El sallanmış bütün acıların gittiği yerdir kalbim
Dallarım çiçek açmaz ve ben bahardan habersizim

Sen olgunlaştıkça zaman kaçıyor tohuma
Hiç yolcusu olmamışcasına ben bir sevdaya
Kaçıyorum kaçıyorum kendimden uzaklara

Bozkırın hazzın da eskişehir ve güllerin ihtişamı
Varlığınla ele geçirirsin mavilikleri
Kokundan sarhoş düşer bozkır, gül ve ateşine
İstanbul düşer, bağdat düşer, roma düşer gözlerine

Tabiat hatalarımdan acemi, affet beni
Güne küsmüş ay çekirdeği bakışım
Bozkır ıssız bakışların gün yüzüne
Güneş gibi

Düştüm dilinin ucundaki kuyuya
Bakışların bakışlarım da
Ben sözün bittiği yerdeyim

Artık bedenler hayatı korktuğu yerde bıraktı
Baktıkça gözlerine canımda görürüm gözyaşları mı
Ay karanlığı lisanı ve geceme çöken hüznün
Derin gölgelere ışık vuran sima, hayalimin
Mehtapı
Kuruyan ağaçlar kuruyan yapraklar
Yürüyeceğim yerde gönlüme ağır geliyor
Bu vakitlerde şiirlerim beni sana anlatamadı
Sana göre ben
Aşk cevherinin acınan, kanayan zavallı yarası

Yorgun yorgun ciğerime çeker sensizliği
Can şenliğinin de mevsimleri tatlandırın gözlerin
Mühürlü kalır mahlukatta gözlerin
Bak bu biçare adama
Bozkırın astarını sessizliğe bürümüş hasretin

Soylu manzara uyuşturur hep görünmek İsteneni
Haz manzarasının ahengini de
Benim en büyük menfaatim ölmektir
Soylu manzara göstermez beni
Güzelliği hep, son nefes ötesine taşır
Geçsede hazzın içinden güzelliğin
Öyle gözükür manzara, hep benim baktığım gibi

Kapımı kimseye açmıyorum yalnız şiir anahtarı

Herkesin yataklarından azad ettiği gece ben de yatılı
Bir gece ölümün kandillerinden bak yıldızlara
Tebessümün papucunu şiiirlerime attım
Ateşe değmeyen can da
Bir iz taşıyacak ölüm senden
Sen ruhumda yatan musalla
Geceler ki gönlümden kaldırılmış mefta

Bozkıra benzeyen yürek ve bu yüreğe vedalar giyen sen
Kapıma kısılmış güneş ışıkları, topraktan yaşlı toprağım
Umuttur bir tutam koparılmıştır Tebessümünden
Kapında zar ile ağladım
Yoktun, olmadın, gittin veda etmeden

Kalktı göç eyledi sonbaharın elbisesinden güller
Kanıyor şimdi ezber bozan çiçeğim güller İçin de
Öfkeyle örtülür bakışlar, bakışlar taşlaşan Rüzgara döner
Seyre dalarken kavram yığınlarını
Aynaları çıplak bırakan o hal
Bu dünya gerçek olamaz
Sahra olmuş kalbimle ben sana ağlamakta

Şehrin bileğine tutunup gözlerin
Bozkırın ışığını döndürürken uzaklar
Canıma ateşten hisar ören, yalnız hasretin
Kuru çöller gözlerime tutunur
Karanlıkları zincirleyen yüreğime, hasretin
El ayak çekildikten sonra gönlümde
Gözyaşlarım intikamını umudumdan alırken
Kararmış geceye mesken olan yalnız Hasretin
İçin de bir ben varım şahidim yalnızca Hasretin

Dünyanın anı koparması anılardan ve Ölümlülerden
Ve elendikçe zamanı ele geçiren acılarda, Sesler
Seni düşündüğüm zaman sevdiğim
Yaşamın gölgesini bin gölge düşer
Sessizlikte en çok kimi anmış yüreğin
Zamanla dökülürken toprağımdan gölgeler
Nalları dikmiş bozkır zatım da, sıfatım da
Sen ruhumu gökyüzüne sürten mavisin
Oysa bu sözcüklerden hiçbir kar getirmez ayrılık
Daha sevgimin güneş görmediği yerler var
Seni sevmek içim de ay gibi parlar
Oysa gömülmüş tüm umutsuzluğa güneşler
Bozkır karanlık, hasretin namlusu geceler
Hasret güneşle batan ve felaket olan zaman

Gün yüzünü karanlıklara döküyor, Karanlığımdan
Açıyorum geçmişini anıların puslu Zembereklerinden
Başka alemlerin yıldızları geçiyor yüreğimden
Sense dileklerimden, hayallerinle pas tutarak

Yalın ayak geceler, gök kubbe çalınmış Yeryüzü
Güllerin çarığını gönül giyinmiş, aklım taşdan Ayak
Yürüyorum şu sesimin nasıl duymazsın Sevdiğim
Ruhum ayaklarına serilmiş, siretim siretin de Yanarak

Saksılarda ıssızlık dünyası ve bozkırın Gözyaşları
Pencere önün de serenad, anılar ve ölümler
Izdırap pençesi hayat, Ay çekirdekleri Mevsiminden vefalı
Dudaklarından yapraklar ter döker
Bunu bilmelisin sevdiğim
Hatıradan ötedir aşk kalbi olanlar için
Ayak uçlarımdan kök salan sabır
Nem kapar olmuş ruhumdaki fırtınalara

Yavan kaçan gözlerde bozkır
Eridikçe bitiren elvedaları
Çiçekler açarken bozkırda
Dar vakit hantal ve vakit seni sevdiğim andı
En aziz parçasından koparılıyor yüreğimde
Siretime pusu atan güzelliğin
Bozulur saçlarında anlık hazların ahengi
Sulardan ses gelmeyince
Parlayan yıldız gözlerin de ölümüm gibi

İhtiyar vakit, şafak vakti volta da
Doğa sesini ısıtırken
Geceye kelepçelenen sevdamin sesine
Karıncaların simsiyah Karıncaların göçü başlıyor
Uyuyan sevgi, sevdamin gölgesinde
Yüzüne söyleyemedim
Sensizlik doğa gibi içine çekerken beni
Ceheneme döner yüreğim

Zaman her gidenin parçası
Eleğin üstün de kaldı garibin hasatı
Senden düştü içime acıların acısı
Karartılar bozkırda suyun rengine dönerken
Tarla başını tutar kuşlar
Ve mesken vafını yitiren anılar
Hasretin namlusu gözlerime doğan gece
Mum ışıklarında camları dökülür canımın Sensiz
Seni görmek ölümlü gözler de gül ve ay
Geceler ben yürürken geçer gönlümden
El ve ayaksız

Güzelliğini düşmüş manzaradan ahlarım
Bozkırda gölge gölge büyüyor ahlarım
Beni öldürdüğün yerde, güzelliği öldürdüm
Toprağım sen, yürüyen ceset benim
Gözlerinde büyüdü aşk, sen geçerken
Gözlerimden
Büyüyor gidiyorsun geçmişe

Doğanın ölümüne anlam verdim seni
Hassas Őekil de intihar eder her kelime

Bilge sözler topladım akŐama doğru bozkır ve güneŐden
Gelecek vaad eder birgün sensizliğim
Sense hiç gelmeyen sen gibi
Bir hayalin alınyazısına deđiŐirsin beni
Ama kadınsın, en güzel varlıksın kıyamam Sensizliğe
Seni yalnız sensizlik de severmiŐim ben

Gündüzü kapatıyor geceye zaman
Karanlıklar suskun, sen ruhumda öyle ışıksın Ki
Mücevherler köledir gözlerinde
İlkel bir damla su, üzgün ay totemi
Gözüme kaçan hayallerim ve mizacın SertleŐtirdiđi aşk gülümsemesi
Oysa zaman bile geçer zamandan
Her ışık vakti gelince söner
Yanılmalar zamanı geriye bırakır
Hasret rüzgarlarıyla geldiğim vakit birgün
Saçlarından düşen her ana
Bir kuru yaprak benden ağır olarak düşer
Mezarıma

AnlaŐılmayan her mevsimden korkarak kaçır Baharlar
Hep yüzünden yarıda bırakır gülümseme aşkı
İzler soluksuzlaşır her sana ihtiyaç Duyduğumda
Korktuğumdan tamamlayamam sensizliği
Benim elimde kurur mevsimler
El değince toğrağıma, dallarımdan dökülürsün sen
Umutsuz hava herŐey, yalnız sensizlik herŐey mi?

Gün geceyi kaybeden garip ay tebessümü
Geceye sızmaz sensizliğin mahŐeri
Pas tutar damarlarım da vuslat
Her kadın Őiirlerde ölür
Sen geçen zaman için de körler Őehrine Doğmuş güneŐsin
Görsem baharları, gündüzlerde yaşardım
Gözyaşlarım aynasını kırdı sensizliğin
Aşk sensizliğe bir borçmuş,ödeyemedim
Gözyaşlarımı kapından süpüremiyorum
Anla bir tek sen varsın, başka yere Gidemiyorum

Gün akıp giderken ziyana uğrayan Unutmalarda
Sabrın volkan olmuş halini gözlerime
Bakarak anla
Ve sen ömrümün güneş görmeyen yanısın Sevdiiğim
Ay minnetsiz gerçek yüzünü inkar etmez
Güneş görmeyen ömrüm, gecelerine Seslenmez
Ay gibi parlar sevdiklerimiz görülür lakin ulaŐılmaz
Tüm geceleri sana sunduğumu bilseydin
Bütün karanlıklar delinirdi
Muhabetin gönlü mısralarımdan ses geçirmez

Böyle havalarda yüreğimden giderim
Hissettiklerim dışında kalan benle
Toprak uyanırsa sana olan hislerimde
Ölümümün kokusu gül ve aya dağılsın
Ecel teri dökerken ayın şavkısıyla başlayan gecelerde
Gün içinden akıp giden güneş misali
Gördüğüm ışıktaki ışığın zerrelere sen

Dökülürken gündelikçi yıldızlar
Doğa yeni çıkar terzinin elinden kumaş olarak
Reddedilmiş düğme gibi kumaştan
Parlayan güneşe doğru koşmak
Saman alevinden çıkan ateştir gözlerin
Tüm ıslaklığını kaybederken gönlüm bozkırda
Aniden yosun tutar gözlerinde
Dallara asılmış dileklere umutla yaklaşınca
Elbise gibi giydirilir geceye gözlerin

Eş dünyasına hakim olamayan aşklar
Simsiyah gözler ve taş kesilen sözler
Kırılıverdi bakışlarından, düşman Bakışlarından
Kaçış günlerinde yüreğimin acısı vardı
Şimdi şad olsun gül ve ay
Şimdi kapatıldım bozkırda bir mezara
Göz kapaklarından

Ve ve ve gül gibi geceler de dikenleşen ay Işığı
Yare umut kandilini yakamadı bozkır
Baştan boya söndü ışığı

Bozkır ıssız, çok yavaş geliyor yaşamak
Ve ölmek artık bütün cüzlerime hitap ediyor
Hiç olmadın ancak doğası vardı bende var olanın
Vehmini kuşanmış yağmuru ve rüzgarıyım
Halini anlatamayan doğanın

Alican Cullaz

Bulut

Kırgınlığıma kalabalığın gürültüsü yansır.
Yağmurun gömüldüğü diyarda bulutlar
Nemli bir ağrının ardından yağar

Yalnızlığıma zaman var diye gürültü yapamaz
Aynaların iştahını keşer beni görmek
Beni tanımlamak yağmurla
Sukuttur kırgınlığıma gömdüğüm mazi
sustum
susuşum bir acının tahlili
Bir tavrın fosili

Alican Cullaz

Bülbül ile gül

Gül ve bülbül
Merhamet ve muhabbet

Gül dedi ki yandım
Bülbül dedi ki rengini benden aldın

Muhabbet merhameti kül gibi
yaktı
Gül gibi yandı

Merhamet muhabbetin kalesine girdi
Onu aşkla öldürdü

Ve gül
Gitti diğer sınıfın sıradan sürüden çiçeği oldu

Alican Cullaz

Cinayet mahalinde son görülen

Yakın akşamlara suların, kanlı akşamların da reva görüldü
Memnuyetimin yağlanması riya tezgahın da
Sırlar noktalandı seslerimde
Sözlerine ram olundu ey dünya sukutlarına inat

Pişmanlığın mavisinin sen ey dünya
Yağmurlarına iltica eden mülteci mevsimler gördüm

Alican Cullaz

Delirmekler

Delirmenin şafağında
Kaygılarım saçlarını tarıyor ölümün
Kırgınlığımız neden dünyaya değil de
Allaha yansır azizim

Mektuplar da pişmanlığımı
Kan damlar
Paramparça saygım, sevgim, aidetim

Sürekli ilerleyen yola sahip mi
Dünyanın acısına sahiplenen
İyiliğe sahip mi
Bill gates umudlarımıza sahip mi

Bizim masalımız misal midir acımıza

Alican Cullaz

Dera

Dipsiz bir kuyu sesimin dibi kupkuru
Kupkuru ses kuyu, kalp kuru, iman hayat veren Su
Kalbimin ortasına aşk küreğini daldırdım, toprak Kuru
Rahman ve rahim olan Allahın adıyla dedim
O gün yüreğim de bulutlar oluşmaya başlamıştı

Bir kum tanesine sığdırdım kalbimi
Şen olsun
Deryalar, ummanlar

Yol, durak, patika ve tozlu intizar
Rüzgar annesiz büyümüş bir sevgi gibi, sevgiye ihtar
Durdurak bilmeyen renk deliliğın de ve bu efsane
Anne yanın da çocuk, karşı kaldırım da rüzgar

Kimi, kimsesi ve kimsesizliğimin sesi
Sokakların ellerinden öpen bu kimliğimi
Çocuk bedenimden devşirdiğim
Ümut rütbemi
Rahmetin çöl olduğı yerde, onun merhametini

Alican Cullaz

Dikenin Güle ağı

Minareler gökyüzünün şakağını çizerken
Çehresi esir alınsa bile yeryüzünün
Bulutların gözleri ezanla dolar
Şakaklarına acı yağarken ümmetin ey gökyüzü
Yüzsüzlük surlarıyla örölmüş yüzler de ahlak
Kula kulluk iken
Adım adım izlerim kısık seslerimizi, ey sevgili

Gördüm hicretinmiş, insanlık gülün yüreğine
Yüreğimizdeki binlerce yürekle
Ölüm güzelleştikçe sana olan hicrette
Bir damla gözyaşında, saf durduk gül sevgisine

Bir vakitti sel gibi akıyordu kumlar
Tararken güneş doğanın saçlarını sevginle
Mekke de güzel günlere saklanmış hicrettik
Bir yolculuk bekliyor insanlık, inanç içinde
Selamınla rafa kaldırırken ilim yalnızlığı
Taş gibi yürekler esir düşüyordu kâinatın Efendisine

Keskin zaman dertlerimize dağlanmış olsa da Kılıç yarası
Yaramıza sarılan en güzel ilaçtır peygamberimin Ahlakı
Gül yangınına aşk kokusunu çağırdı
Tatlandı mevsimler, muhabbetin aşkımızı
Boyadı

Sevgin eritirken güneşi başak boylarında
Ebubekir lisanıyla merhamete geliyor bulutların
Bulutlar zamanı aştı ve ahir zamanın gözyaşı
Gönöl penceremizde dileniyor güneş sen diye
Senle cennet oldu güzellik
Aktı gözyaşı diye hasretinden, gönüllere
Güle rengini hasretin vermiştir
Ne kadar nasıl ve niçin ne kadar
Kördüğüm olmuşsa dile düşmeyip gönle düşen Aşk
Yamalı gönöl rengini ayrılık yurdunda beğenmişse
Yerini sevdiyse gönöl, uzaklar nereye kadar

Alem elbisesi giyinmiş âdem
Alemler tevhide erer senle
Hakikat tarlasına atıldık toprak olduk
Hiçlik kapısında buğday taneleri gibi eş olduk
Tevhit kazanında piştik ateşinle kardeş olduk
Ne idik ne olduk ne anladık da ne bulduk

Göl göle özenir, gül' e gül sevgisi ile gidilir.
Gölün nazı gülden güledir
Güle aşık etmişsek gönölümüzü

Gönül güldedir ve gül iledir.
Bir ışığım cami tespihlerine yansıyan
Gül sevgisine kapılmış, gönül delisiyim
Önce aş, sonra iş, sonra aşk mı kader
Kederimde gülü sevince anladım ki
İşimde, aşımda aşkmış benim

Bir mevsim tazesindeyiz her şey sende gizli
Neyine bağlanır toprak mevsimlerinde
Karıncaların sesini toprak olanlar değil de
Süleyman olanlar duyar

Vurdukça ölümü ölüme, çıplak vururlar demire Emeği
Oysa ömür gönle birikmiş alın teri gül Sevgisinden
Öyle hafif ağızlar, ağlayamaz gülün aşkına
Tak tak beynimize miras bırakır anıları asrı saadette yürüyenler
Ustalar demire alın teri döker, ölmüştür insan tembellikte
Birikim olur ölüm, demire çıplak değen ele
Ve emeğim olur sevgin, ey sevgili gül, secdeme, Gönlüme

Ayrılıklar vuslatlaştı, akıl yolcu oldu sevgine
Sen geldin yetim geldi, garip geldi
Sen geldin kâinatın tadı geldi tuzu geldi
Uzaklar yakınlaşarak sevgi örer aşkın akıl veryansınlarına
Kozanın içinden çıkar gönül, bülbülün cananı geldi
Her nefeste uçar ateşte hicret edenler
Musalla niyetine yatar varlık ruhumda
Benim gönlüm ateşine pervane olunca

Büyüyorken gece, ıssızlık yağmur sesinden ince
Suratı asılmış doğa çekiliyor canıma
Gül sevgisini unutmuş bülbüller, bir bülbülüm ki
Gül sevgisi ekiyorum kabuk bağlamış Yaralarımda
Seni çok özlüyorum ey gül, bir gül bana
Bir selam olsaydım varsaydım, ah varsaydım sana
Bir rüzgâr olsaydım, kokunu alaydım canıma
Ölüm hasretinden pay düşse toprağa
Ölüm toprağa kalmasa
Bir tohum olsaydım dikenlerin yarasına
Gülün acısına, bülbülün sevdasına
İnsan insana emanetken, insanın ulusunu Neyledin dünya

Karanlıklar, karanlıklar zindan saflarında
Benim peygamberim sen ahlak tohumusun
Taşlaşmış gönüllerde değil, toprak olup
Tevazuuyla sulanan gönüllerdesin
Kâinatın cevheri ahlak, sen güzel ahlağsın

Bunca yıkılmış gönüllerde, gönül yapmaya geldin
Ne kadar, niçin ve nereye kadar, ne kadardır
Akıl terazisi paslanmış, gülün sevgisizliğinden
Adalet kelimenin gücüyle, akan göz yaşlarının değerini
Gül sevgisini bilmeyen ne anlar
Bir anlam bekler aşk çünkü anlamı var
İnsan amacı gülle sevmek, muradı gülle sevmektir
Yaratılarda yaratana göremeyen göz, görmekten ne anlar

Göz özü görünce, yenilir firavunlar
Saflar tevhide erince, Yusuf'unu arar, arayanlar

Anılar kalbi yoklarsa da devamızı yoklamaz olmuş
Cehalet kuyu, insanlık Yusuf'sa
Yakup gönüllü insanlar nerde kalmış
Kaç asırdır suskun kelimeler kâinatın ağzında
Edeple yoğrulmuş Anadolu suskun şimdi yarınlar
Suskunuz sorguya çekilmeyen cehalet karşısında
Nazarı yükselir hiradan suskunluğun Anadolu'ya
Tevhit ikliminde yağmur yüklü buluttu gönlümüz
Hepimiz çöl tanesiyiz ve çöldeniz
Kuş diliydi dilimiz, gülün lisanıydı sevgimiz
Gönüller yazıya geçirilince acılarda
Tevhit tabiatının masmavi gökyüzüydün sen ey gül
O kirlenmiş bakışlara

Korkuyu yasakla işaretledik gerçeğe
Ölümden değil cesareten korktuk
Bilgiyi sevgiden, sorgulamayı senden ayırdık
Sünnetine mil çektik, dini kör gördük
Kin nefret yanlısıydı Ebu cehilde
Sen Müslümandın sende kinde, nefrette
Yanar aşk olurdu, biz bunları unuttuk
Sen gidince alıştırıldık düşünce hapisanelerine
Karanlık fikirlere hapis olup, ümmeti bölmeye
İnsan insanın içinde duvar
Dört duvar arasında görüş günü yalnız secdede
Ümit senin ocağın senle pişer garibin gönlü
Kalmış nemden geriye ayrılık
Hatalarla birliğimiz için değil ayrılıklar için yüzleşilmiş
Yürekle olacak işler zamana bırakılınca ümmet tevekkülü
Beklemek bilmiş
Ayrılıklardan ne haber var deme
Sen gidince bizi de götürdün
Senden geriye onun bunun malı mülkü kalmış
Ney gibi boşum dünya nağmesine yoktur sesim
Bir dudak beklerim ALLAH diyenin gönlünden
Gönlümün muradı mahşere kalmış
Senin sevgi' nin gölgesi mahşere varır
Dinlenip te bu gölgenin altında, o hülyalar, iştiaklar kalmış
Şimdiler de paramparça oldu vuslat gönlümüzde

Yüreğimizde mutluluğun acısı var
Sen gidince hakiki gönül sensiz mutluluğa Acıyanmış

Gölgeler gölgeler, gölgeye giren denizler
Denizin gölgesi olmaz ve her kırmızı gülün
Gölgesi siyah mıdır, gölgeler, gölgeler
Kibrin içini soyun bakın ve tanımı gelir gül sevgisizliğinden
Evet bunca ölümlü, güzel yaşamaya talipken
Gölgeler, gölgeler sorguludur, sualidir, neden ve niçinden
Bir rüzgâr aleviyle ateş alan bakışlarda
Hür iradeyle çöllere dökülen mücadelerde ben olaydım
Bu bakışlar ki senin ey sevgili
Bu bakışın ki yetimin, garibin sesi
Göğsü yarıldı, dirilişin mabedindeki cehaletin
Gönül yollarını tanıdı güller senle
Ey sevgili
Sen gelince dikenler intikamı bıraktı
Gülleşip ihtişamıyla geliyor

Tevhidin varlığı, varlığın yasası
Yaralama sevdasına aşık, dikenin yarası
Güller intizamına demetlemiş sevgini
Fikrimin çilesidir ki bana yolda olmayı öğretti
Vefa yol için yolcu, yolcu için yoldur
Vefasız için yolcu gider yol kalır
Bizler yolcuyuz, sen yolumuz
Biz dikeniz ve sen ki gülümüz
Dallar ayrılığa götürse de bizi
Aynı güneş aynı su büyüten bizi

Gölgeme imzasını atan ilim
Bilinmek mührüyle aşkın faaliyeti
Ve ben eabil kuşları
Güneş gören buzlar gibi eriyorum kederimden
Vasıf etti baharımızı can aynasında gülün aşkı
Aşk gönül oldu can muhabbetine kavuşuncaya Dek
Çanani gül saymaya
Ölüm şiir gibidir, şiir hira dağımdır
Ölüm özgürlüğe gül sevgisi
Avizesini yakmış kalem, mürekkebi damlıyor gönlüme
Dilim tutuk şiirler gül sevgisi
Şiirlendi her şey gönlümce

Gün demleniyor güneşin sığağında
Kederimiz teslim oluyor kaderimize
Hüzünlü gözyaşlarımız buhar oluyor
Muhacirden, Ensar'a
Sadelik deseniyle sorgulanan afili dünya
Gönlü diken olanın muhabbeti gül olur
Gül odur ki odur, güle gül ile gidilir

Bir desen oluruz gül ile tevhit kilimine
Acemiyle, Arabıyla, Kürdüyle, Türküyle

Gecelerin kaybolmuş lisanlarında, baş verir Yaralarım
Dili yok gecemin, sessizlik susar konuşur Ruhumda gül yangını
Rüzgâr dilimde rüzgar, gözyaşlarımıza neyi Eksen gül olur
Özletme kendini resulüm, masamdaki tabak Sensiz el olur
Anıların duvarlarımızın dilinde, dilimde gülün Aşkı
Yüreğimin garip yanından göç eder ümmetin Hayali
Umut bunca gidene rağmen, bazen umutsuz Dökülen gözyaşı
Zaman peygamberimin gözyaşındır, ağlar bizden habersiz ümmetin gözyaşlarında
Masmavi bulutlara ölümü gömdük
Bir bulut olmak isterdim çölleşmiş yüreklere ki Olamam
Zaman peygamberimin gözyaşındır, ümmetinin gözyaşlarında

Tarihe sığmayan aşk sığar mı tarife
Ey gül bu dünyada ben ki kaderin garip Bülbülüym
Kavuşma yoksa sevgine
Aşka hasret baktıysak aşkta suçumuz ne
Kir pas manalar dökülür sevenin yüreğinden
Seven sevdiğini görünce
Çelimsiz tebessümlerden düşer payıma vahşinin yalnızlığı
Ağlayarak geçer gönül evimden binlerce sahabe
Ama senden umut kesmem anladım ki
Taş olsan toprak olursun seni sevince

Ey can
Aşk Allah' tandır ve aşk Resûlullah tır.
Kâinat aşkla Yaratıldı
Sonrası elhamdülillah, estağfirullahtır
Çaresizlik ancak İbrahim olanların duasına yenilir
Gül ateşi yaktı ve ateş yandı, dil cümlelerin yangınıdır

Gönül coğrafyalarından devşirilen bulutlarla
Yeşerecek bizimde baharlarımız
Cehalet putuna sorgulama baltası değince
İbrahim olacak bizimde adımız
İnsan eğitendir, eğitilmeyen her şey Düşmanımız olunca
Feth edilecek o gönüller resullulah' la
Şahlanacak kuranla bizimde insanlığımız

Yaşamak etle örtülür
Derisi imkân bulmaz soymaya kendini
Olgun bereketler dilinde küfürse, yaşamak Sadece hileydi
Toprak görenin aynası, toprak çarمیha gerer Eceli
Yaşamak aynanın içindeki mezarlarda başlar
O zaman kim güzel kim çirkin bul çıkar
Ölüm gitmektir
Gitmek iz bırakarak kalmaktır kâinatta
Gül gibi, gül sevgisi gibi, gülü sevdiren gibi
İşte bu yüzden bütün insanlar ölecek yaşta Güzeldir

Dikenin sevgisini seversen
Gülün sevgisine isyan edersin
Gülün sevgisini seversen
Her dikenin sevgisinde,
Kendini güle hasret bülbül eylersin
Belli ki sen gülü değil diken sevmişsin
Çünkü sevgin sana zarar vermiş
Gülün sevgisi kanatır, yara açar ama
Yarayı yine gülün sevgisi sarar
Sen kanamışsın, bu kanamayı
Sevginde isyan bilmişsin

Bulutlar secdeye durmuş
Gözyaşları toprağa değmiş
Her yanımız cennet olmuş
Gönüller aşkınla ıslanınca
Kaf dağı hayaliyle süslenmiş gönlüm
Yunusun ayak izlerinde cilalanır gönlüm
Esrarengiz hisler kuşanır canım, aşkından
Üstadımın sözleri okşar beni hoş geldin ey can
Elif olur muhabbet, utanırım utancımdan
Bir Şems girer, bir Mevlâna içeri bu candan
Gelin o geliyor, gelen ne zamandan ne Mekândan
Gelen tevhit, canıma geliyor, Nur-u Muhammedîmin yolundan

Alican Cullaz

Emekçi Babama

Bütün yalnızlıkların üstüne
Muhafazakar yalnızlığımın endamın da
Sığ emeklerin koynun da uyutur gayem
Ufuklarımı

Artık his diyarlarıma, öfkeleriniz ve kibirleriniz
Duvar olmuyor
Kaç sene sevmişim insanı, alınterini, adaleti
Halk denizin de emek gemisine bindim ben de
Çakılı kalmış babamın iş elbisesi denizin mavisin de

Alican Cullaz

Ey gönlüm

Ey gönül
Can cemaline bağ bahşetti aşk
Şarapları beni esir eder

Hikmet anı sarmalamış, gönül sarhoş düşmüş
Dost sofrasın da, vuslatın iştiyakında

Kavuşma vakti varsa, iç çekişlerin yeniliyorsa
Ahlarına
Ah diye inle gönül
Budur kavuşma

Çünkü aşk dünya kokmaz
Önün sofrasın da

Alican Cullaz

Gönül Değirmeni

İnsan manadır, kelime değil
Kelimeler mahiyetinde dünya
Yaşınca yetmemiş dalında ham meyve ki
Zıtlıklarla desenlenmiş tasarım ahengin kendisi
Birle sentezlenmiş bütünde ahengin ispatı
Her şey farklı ve hepsi aynı güzelliğe hizmetçi
Aşkına yürür gönül, varlık canda aşkın perdesi
Ya rab lütfeyle gönül' e aşkı' nın ateşini
Aşk pazarında canımın pervanesi sessiz
Sözlerim yansın gizli
Mum tabiatlı aşktır sevgi
Yanmak ve yakmak mumun meziyeti
Meziyet yandıkça kabullenmektir hiçliği

Ölüm yüz görünümü açılmamış gelin
Böyle günlerde yağmur senin sevgin
Islanmak ölüm ve sonrası

Aşka âşık olmuşsa can
Gönlünü hikmetin aşkına kaptırmışsa
Gün gelir makamı da usulü de aşkını söyler
İlim mecnun, edep leyla, gönül çöldür
Leylayı da çağıracaksın mecnunu da
Eğer ki aşk iradende hakla açarsa bil ki o güldür
Ya rab can eyle garipliği, aзіımız aşktır bizim
Bu aşk özüme uygun güzellik, ruhum özüme İnmiş tabiat
Bende aşkın ateş değıdikçe canıma
Haritalar çizer yeniden fetih olunmamış Güzellikler

Alem aşktır, aşkı ahlakta vücut haline getiren idraktır
Güzeli idrak eden, güzeli yaşamaya hazırdır
Kimde aşk yoksa, idrakini keşfedecek Hazinelelerini
Nefsine harcamıştır
İlahi güzellikle donatılmış şu aşk
Aşkın mülkünde senin rızanla alınır, senin Rızanla satılır
Kimde bu can rızasından yoksa canlar
Yusuf' un kuyusunda değil, nefsinin kuyusunda kalmıştır.

Ya rab senin sevgin siz hangi karanlık benden Daha karanlık
Ya rab sevgin alevlenince çirkinlik yanar
Sevgin tesir altında çöken karanlık
Sevgin herkesi cilalayan yalnızlık
Sevgin garip bülbüllerin sesine hayat verir
Ansızın tatlanınca mevsimler, hiç kimse olur Kalabalık

Gölgelerin gölgesinde rahmet saklı
Ki gönül gölgesi bizim değildir.
Gönül yanamaz öyle her ateşte
Aşığın tek gölgesi vardır yüreğinde

Bu aşk bırakır güneşi gölgesinde
Ya rab senin sevgin bizim bayramımızdır
Bilmeliyiz canlar ALLAH sevgisi yeter hepimize

Ya rab
Aşkın benlik işiyse dilime takılmış en güzel cümle seni savunur
Hakkımdaki aşk beni küçük düşürecekse düşürsün
Sel gider, kumu kalır

Ey canlar gelin gidelim hakka
Bulunur onun aşkıyla bütün anahtarlar
Bütün hayat kapılarını bizden gizleyen
Gönül bir dünya ağarmışçasına ve Yaşlanmasına rağmen
İsimsizlerin yaptığı yerdir
Allah aşkını isteyelim, belki bizimde adımız olur

Gün doğmadan Allah der gönül dilim
Nurla dolar asırlık gönül heybem, gönlüm Seccadem
Alnım varlık, yüzüm aşınmaz varlıkta o asırlık
Çivileri pas tutar can aynasının
Göz nizami tartılır gönül terazisinde
Ey ya Rabbim sevgin varlıktan ağır gelmekte
Sevgi kış tüyü gibi hafif ama
Kendini göklere kaldırmak mesele

Bütün yüreklerin tahtı ona mesuldür
Aşk nefsimize aydınlatınca
Topyekün harcarsak varlığımızı aşka
Tanımsız olur gönül, yanmaya başlayınca
Gerçeğin özü ya rab aşktır
Aşık aşka gitmelidir, gerçek olan nere gittiğindir
Hiçbir yere gitmiyorsan gerçek olan nedir

Ya rab
Gördüm ki ilim yalnız bulmakmış
Deve hendeği zamanı gelince atlarda
Hendek deveden nasibini almazmış
Gör ki aşk bulduğunu anlamakmış
Bilmek gönül makamında nefsin mekanını İzlemekmiş
Düşünmek sana varan yolda iyiliğin Mesafesinde yürümekmiş

Ya rab
Sevgin haktır, gönüle düştüyse
Sevmek haktır, sevmeyi bilene
Narın güzeldir güzel olanın nuru güzeldir
Nar elif ocağına girmektir, yanmayı bilene
Hakikat cevherine göz koydu yüreğim
Bir cevher bir sır bilirim
Cevherim insanı sevgiyle gönüllere dost Eylemek
Sırım bir dostum var derdim onu kaybetmemek

Ya rab
Acemi anahtara benzer dilim
Kendinden başkasını açmayan gönül dilinde
Usta bir gönül herkesin gönlünde
Dilime kilit vursam yüreğim dolanır yine dilime
Kaçsam benden uzaklara
Yaprak düşse dalımdan ağacım sallanmasa
Güvensem dilime, yüreğime
Benliğime kilit vursam
Kendimi ustanın elinde bir anahtar bulsam

Suyun akışı Allah yoluna gider
Küpten sızmış damlalarım çamura düşer
Ezele selamet eder ruhum, bedenim çamura Girer
Hak yolu deryaların deryasıdır bu deryada
Çamura düşen nurdur, çamur kendini tanır nura Döner

Zikir ile tespih eder varlık o biri
Gönlü anlar zikir, melekler dalar gönlüne
O zaman anlamazsın kendini, ama tanırsın Kendini
Cisim ile suret çamura düşer, zikir ile ilim nurla Bilir o biri...

Ya Rab
Zıtlıklar da için içi, nere gidersem özü
Birbirini izleyen duygu ve düşünce de oluş
Sen hepsinin faili, bu oluş düzen, düzen Tefekkürün hammadesi
Düşünebilsem bu aklımla tevhid felsefesini
Kendim de açığa çıkan ruh devriminde
Tüm putlar yıkılmış ve tevhide kavuşulmuş

Aşka pervane bu ıssızlık döner etrafımda pergel Gibi
Bir ucu bende öbür ucu beni döndürende
Aşkla aydınlatılmış hikmet, sorar beni benden
Bilir beni benden, eder beni benden
Aşkı son bulmayan sonsuzluk, derin çizer Göğün yüzüne
Nehir olan bir hikmetle geçer gönlümden

Allahım
Düşün savaşındayım, zerreler ayakta
Miktara araftayım, yokluğa atılmamış adımım
Her beklentinin pay bekleme ömürden
Yırtınır dişlere kenetlenen kelimeler
Kelimelere ömür bağlamışım
Gitsem ve gelsem hep aynı kelimenin
Masalını duymaktayım
Durmuşum son düşüncenin sabahında
Araf'tan şafak vaktine kaçmaktayım
Derinden pusuya düşmüş gördüklerim
Tutunmuşum zahire, gördüğümü dünyam Sanmaktayım

Ben en çok edepten, aşktan, sevgiden korkarım
Bir gün kovarlarsa beni kapılarından

Aşksız, edepsiz, sevgisiz nasıl sana yalvarırım
Ben buyum ve bu kadarım

Vur şu gönül cevherine neşteri
Gönlümün semasında bulutlar kanla boyansın
Ver dermanımı aşkla, gören gözlerde sakla Derdimi
Ya Allahım yağdır bulutlarımı
Gönlümün toprağı beni seven yağmurlardan Nasibini alsın

Dinle ey nefsim aşktan dinle
Sabrı duayla besle
Derde derman, dermanda dert vardır
Aşka giden, gerçek sevmekte
Sevmeyeceksen gönül evine girip
Allahın tecellisi olan yeri kirletme
Sabrı takat bil, yüreğinin sesini bekle
Nereye kimin için gittiğini yüreğine söyle
Aşka kavuşmak istiyorsan, derde gönül eyle
Takvanın bir diğer anlamı saygıdır
Ancak
Allahu teala ya derinden saygı duyanlar
Ona âşık olur

Acizlikle ben varım ya ey acı
Kimden kaçıyor yolda kalmış yabancı
Heybesinde kimi unutmuş zaman denen Alacaklı
Kimi unuttur felek, bunlar sana nasihat nefsim
Kara gün dostu onun aşkıdır ötesi gözyaşı

Ya rab birlik gönülde, sevgin gönülleri bir Eylemekte
Bir gönülde biz erimekte, eridik özümüzden Geriye muhabbetinle
Hak yolunda dost dostun yitiğiye, yalnızlığın Dostluğunu
Bulan yalnızlık vardır,
Aşk dil, sevgi konuşmaksa
Bildiğinden konuşmak, bildiğinden susmak vardır

Alican Cullaz

İnsanın karanlığı

Umudun nağmesi değerlenir yüzünden
Sert kırılır mizacım kimsesizliğimden
Başı kesilmiş bir kuş gibi giderken bu düzen
Rahat akan kanlara niyaz ederim

Alican Cullaz

İntikam

Varlığın kinim olur
Kinime misal olan zaman
Vaktinden önce açar

Ama ben ölümlüyüm

Ve yıllar geçer
Aşk herkes gibidir
Sende durduğu gibi durmaz

Aşk ölümlüdür

Bir vakit
Aşk koca bi boşluk
Ve seni unutmak

Unutulmak öldürür

Ve seni andığım her saniyenin onuru
Gün gelir intikamımla dost olabilir

Alican Cullaz

İsmet özel

Necip fazıla necip fazıl lazım
İsmet zaten özeldir.

Alican Cullaz

İstanbul

Kendinden bir devir inzivaya çekilmiş
Bir tuzun rahmine yeni inmiş gibi
Şukut mataralarının dudaklarını çatlatır
İstanbul

Bozkırın türküsünü acılar ekin misali biçerken
Orakların sesin de gıcırdayan İstanbul

Yaygın kanılar meydanın da
Harman da savrulan yiğit
İstanbul

Bir tuzun rahmine yeni inmiş gibi
Acılarım
Bizim ev ve sana bakan yön
Yön yön tarihe kor döker hasretin
İstanbul

Derdi boyadılar derman pazarın da
Bir dolu tebessüm aldım sevginden
Sonra sardım kendimi rengine
Her yerde fahişe olmuşsun
İstanbul

Zaman da kalmak
Harfsiz ağlamak
Kelimeler kadar
Kelimeler de yaşıyacaksın
İstanbul

Alican Cullaz

İtiraflarım

Önce söz sonra kan ve kavranan
Beni anladığın zaman
Yaşamaktan söz açacaklar sana

Gizli ilimler de barındırdım gözlerindeki Masumiyetin iklimini
Kimsesiz anardım ona olan itiraf şiirlerimi
Altı sene ve 40 şiir defteri
Bir kadının tebessümünü bile etmedi

Ben aynaya baktığım da kendimde
Kendimi eksik gördüm
Doğu batının sentezini dert edinen hafsalam da
Diyalektik olgusunda, duvardan olumsuzluklarla
Negatif diyalektik deyip umuduma
Göz yaşlarım bir bir döküldü
Sokrates, spinoza, hegel, kant diye

Çocuktum gökyüzü beni çağırırdı duyardım
Görünen hiçbir şey dikkatimi çekmezdi
Ve ben hayatım da ilk düşünmeyi sevdim
Mahluktan mahluğa gittim geldim
Siretimi insan edebilmek için
Bir gül için bin dikene su veren alimlere
Hep imrendim

Uzaklardaydı, önümü görmekten korkardım
Tanrıyı aramaktaydım ve onu görmüyordum
Hem aramaktan hem aramamaktan korkuyordum
Kimseyle inancından öte dalga geçmedim
Tanrının varlığı sorusu kemiklerimi çatırdatırdı
Tanrının varlığını var oluş sancısı çekerek buldum
Geceleri ağlamaya, gündüzleri gecenin omasını Bekledim
Tanrı bana peygamberlerini sevdirdi
Onu sevenleri sevdirdi, buydu saadetim, Sevincim
Özümdeki bu tevhid fikrini
Tevhid ülkesine hakim kılmak için
Tevhid bayrağını nefsimin burcuna dikmekti hayalim
Ekmek teknesindeki nusrettin baba gibiydi
Gelecek benim için
Allah için seven, Allah için sevilen biri olmaktı niyetim ancak ben modanın mağarasına
ışksız girdim
İçerisi hissiz ve ifadesizdi
Sıradanlık, sürüdenlik hakim olmuş
Sonra dayandım Sokratese, hegele, sartreye
Onlar vesileyi biliyor vuslatı bilmiyor
Modanın ön sözü, son sözünü devirirdi genelde
Orada herşeyin devrildiğini gördüm
Bütün değerlerin yerini zeka almış
Bu yüzden afrika, orta dünya, uzak asya geri kalmış
Zeka üzerinden eleştiriyi hakim kılmak için
Alimlerin cahiller karşısın da sustuğunu
Liyakatin torpil karşısında yıkıldığını

Ve aklın her şeyi inkar etmesi için
Bütün medeniyetlerin, geleneklerin göreneklerin yıkılıp
Yerine arzularını hakim kılanları gördüm

Bir vakit işim, gücüm onu anmak olmuştu
Allahla olmak kadar olamamakda zordu
Onu anmak uğruna delirmek istemiştım
Onu anmadığım her ana sitem ederdim
Onu anmadığım zaman dünya kötülük kokardı
Ben bu kokuyu aldım

Ben ne mecnun oldum ne leylayı buldum
Ne tanrıyı kaybettim ne onu buldum
Onun olmadığı yer yok dediler
İğnenin deliğinden yıldızları gördüm de
Burnumun ucındaki elifi göremedim

Sonra anladım dostlarım
Savaşlar, açıklar ve kötülük neden oluyor
Anladım ki yaradanla barışmadan yaratılanla Barışılmıyor
Barış diyenlerin insanlığa mekkeyi, kudüsü küstürdüğünü gördüm

Tuzladılar yaramı, yaram koktu
Anamın gözlerinin için de buldum
Gurbetin kamburunu
Elbise giymeyi sevmediğim renkler öğretti
Yaşamın acısında ısınıyordum çünkü canım Yandıkça, canımın yanmasına alıştım
Ama yalnızlığımı yenemiyorum
Sırtım çok ağrıyor merhem sürecek kimsem yok

Belirsizlik üzerine kurulu hayatım
Hiçbirşey yapamıyorum bu belirsizliği yenmek için
Yemek yiyorum çünkü bu yalnızlığın duvarları
Arasın da beni yalnız yemek yemek mutlu Ediyordu
Ağlayarak yiyorum, gülerek yiyorum

Kitaplar yaşamın kalburu üzerinde kalan mücevherlerimdi
Tecrübe ettim, ne zaman yeni bir şey öğrendim
Elimdekileri kaybettim ve dedim ki
Ben artık beni cahil bırakan kitapları okumalıyım Dedim
Yaşam alanı daralırdıyatay ve dikey olarak
Bir hayaldi, kurmaca adamlarım olurdu
Hepsi mümin olurdu, beraber ağlardık
Dıştan yakamoz bir denizin kıyalarında hayat bulan baharken
İçten kıştım ve zemheriydi gözlerim
Önceki adımım sonraki adıma hep ihtilal Yapardı
Karlı mizacımdan devşirdim
Yedi dağın gülü olmayı, olamadım

Yalancı hislerin yalıtılmış yalnızlıklarında

İyilik ve güzellik uğruna kadınlar hakkında
Kadın doğasına, Őkrle, keyifle bakardım
Ben derdim ki bir kadının doğasını
Şiir imar etmeli
Aslında hiğbiri olmazdı
Tebessmleri betonlaŐırdı, fikirlerin de çiçek Ağmazdı
Betonarmeydi ruhları, tik tak sesleri
Kalpleri kadar katıydı
Ben kadın doğasını kadınlardan kağırdım
Őiirime haps ettim
Hayal kurmak yok olmaktır
Evde kadın doğasını güzelleŐtirmek için hep hayal kurdum

Ahlardan kalma, ahlar ęaęında, ahlara tutunarak sevmiŐtim
Zehirden evlerin salgın yayan ışıklarında
Ahından utanan insan gibi sevdim
İnsan yarasını grmeyendir bunu anladım
Yar davasının susamıŐ neferlerine
Kanımı iğirdim, canım da besledim
Sen bilmesen de bastığın toğrağı
Yanım, yrem, sevincim, canım gibi sevdim

Alican Cullaz

İzah da can çekişirken

Beni anlatabilmek, kendime

Beni ve ölümü ve ikimizi
Bizi sırladılar ve sürdüler amentü diyarlarına
Noktalandı yazgım başka noktalar uğruna
Kendimden zamirler döküldü
Hiç ve hep uğruna
Rızkın namlusunu şükrün tetiğinden çektim
Beni kendimden arttırdığım zamanlar da

İşte bu yüzden
Beni anlatabilmek beni
Tetiği çekilmemiş bir silaha

Alican Cullaz

Kadın doğası

Gözlerin türküleşmiş yaşamak yankısını Duymuş sesin de
Notası yaşatmak olan sigaranın bir bahsin de
Dile getirmiştım bunu

Gözlerin insan olsa sen körler şehrin de Gezinirdin
Sarı çizgiler ölgün, solgun akardı kaldırımlarım Da

Para kazanmak için imar ediyorlar körler şehrini
Endüstriyel atık kalacak son bakışım
Zaman geçtikçe siyahlaşan duvarların da

Kadın doğasını şiirler imar etsin
Körler şehrinin girişine asın, bu isyanı mı?

Alican Cullaz

Kadınlara Küfrüm

Kadınlar yağardı cinsiyet şemsiyesinin Üstünden
Anam yarım diye ağlardım
Ahlak sürgümüzü çekti şiddet bulutları
Güneşimizin yüreğinden

Kadın ki
Efkar, ayet ve niyet
Namusun kızlık zararını tekamül bozmuş
Fikirler kerhane, orospu olan medeniyet

Ücretsiz yağardı bu bakışlar fikrin cinsiyetine
Bacak aramızın arasın da mühür fi tarihinden

Ey ayırt etme gücünü paslandıran edep bıçağı
Sen ki el kızını doğradın
Ve

Yarasına ağlattın kadınları
Sürgüleri çekilmiş kapılar arkasından

Alican Cullaz

Karşılaştırmalarla Avrupa

Avrupa yakınımızda
Ancak Avrupa çayına şeker atmak için
Uzanıp alacağın kadar yakın da değil

Karşılaşılan yakınlık karşısında
Dünyayı çevreleyen kant yalnızlığının
Yakının da
Dünyasallığını, dünyalığına çeviren
Müteahhit abilerin yanın da

Her yakın hareketin icrası vardır
Kant okumayı unutmayın gençler

Demokrasinin yanın da olan
Nasıl olurda Sokratesin yanın da olur
Feminist kadına sorsan
Hiçbir zaman mutfakta ve salon da okumamıştır
Feminist müteahhitleri Virginya yetiştirmede
Çünkü virginya
Mutfak da ve salon da kitap okumuştur

Benim yanım da
Yörelerce kanıtlanmış durgunluğuma
Evet isyan
İsmet özeli anlayacağız yakın da

Öpüyorum karanlığımın gözlerinden
Yakınım da kuran

Alican Cullaz

Kelebek

Duygu yüklü, yükünden duygulu bu yükü
Hırkasın da ona ait mendili, Türkçe dersi
Saçları, yan yana nehir, kendim ve kelimelerim
Ellerimin ara sokakları, yüz yüze yüzsüz aynalarında ben kim

Tabiatın da bu şiirin, şairim arka sokakların da
İncelenen, tanelenen, pusuda bunalımlarımı
Neşter kaygısı taşır iltihap kaygısından arzum
Şiirlerimin kelekleri gūnaşırı avucumda

Alican Cullaz

Kudüs Teleskopu

Görünen köy
Kudüs istemez
Uzun sözcükleri emziriyor orta doğu
Kudüsün düşün de
Büyüyor semerkand, İstanbul, gazze
Peygamber bahçesinde

İtiraz ediyorum
Pasaportla mı girilirir
Kudüse
Hani efradı cami ağyarı maniydik
Nerde ey kudüs senin neferlerin
Medyaya, kafiye, münafiğa yenilmeyen
Erlerin

Bütün dünya duysun
Yeni dünyanın katillerini kudüsü, mekkeyi, medineyi
İnsanlığa küstürenler de ve düşman edenler de arayın

Bense
Baharımızın teleskopundan seyrediyorum hala
Teller ardındaki şecetimizi, medeniyetimizi, ilmimizi

Alican Cullaz

Merkez

Merkezden koynuna alır yollarımı
Unutmanın güneşi
Vasfın cephesin de inatla hür ve saki
Yakışmış yozlaşmış sokaklar da unutulmam,
İnatla
Şehrin ince çizgilerine darıldı yüzüm
Yüzsüzlüğün fukaranın elbisesinden ince mi?

Çevreledi önceyi, kısır döngüye sıktım kurşunu
Şekti vasfım, güzelliğinin kahreden perçeminden
Diyalektik acılar yaşıyorum, göğsüm de uçmaz
Fikirlerin kuşları
Dünya batarken, dünyasallık doğuyor
Sancılarımızdan

İnsan
İnsanda emekçi ve dünya milliyetçisi
Yeter sevgilim
Bu toprağın kan olduğu yer de
Yaşamak bir insan uğruna
Dünyayı sulayan alın teri

Ben alican, kıvrımın kıyasını umursamam
Umursamam bill gatesin nutuklarını
Umursarım barışın kan kaybın da gülen Dudağını

Alican Cullaz

O Yar ki

O yar ki
Zahir eyledi derdi firak da
Yanan gönüle

O yar ki
Vuslatı biçare
Ateşin vuslatı bana
Şah olan o sesinle
Gülün güzelliğini söyle

O yar ki
İzahı hasrette, ümitleri vasıfkandıran aşkın da
Ey yakup gönüllü aşk
Gel artık yusuf yüzlü hayallerime

O yar ki
Şu sessizlikden bir parça dinle
Ve koy sessizliği benim yerime
Hürmetimden dolayı sesim çıkmaz
Dili me?

Olmanın olduğu yer de
İnsan kamildir?
Oluruna bırakmam aczimi
Zira sevmek
Mükemmeli istemektir.

Alican Cullaz

Ölüm ve ev

Ölümünden yüz çevirmiş sözün şakakları
Yırtılmış zaman, zaman içine
Bakir yüzlere çevrilmiş hislere
Ölümden çevrilmiş sözler, ölümce

Çevrildi her yan onun emriyle
Yüzün çehresine sukut şehri kuruldu
Kalp bir güneş gibi doğdu yüzüme ve
Peygamber sevgisinden yapılan evlere

Alican Cullaz

Ölüye Bakarken Ölümüm Üzerinden

Uzaktan usul usul gelir gaflet sesleri
Kuraklaşır idrak, sessizlik yırtar sessizliği
Ağıt yakıyor köpekler, can çekişiyor sokaklar
Zonkluyor kainat, ölüm gafleti kadar

Mabedim de ne aşk ne dert ne kime ne
Kalanlar lal olmuş, gidenler nerede
Maksadım tarifini açmış, tanımsız ölmüş Bedenim de

Hayatatta kalan
Bir kibrit çöpün gölgesini dahi düzeltemez
Ölümün güneşi bile

Alican Cullaz

Öyle İşte

Zaman, yanılı ve gelinliğin gelini
Hayal kalesine gol atamadı gerçekliğim
İmkan ve mümkün, yitirdim urgan ve ipi
Yeni doğdum
Damat elbisesini öldürdüler içim de
Öyle işte

Yalnızlık laldan lal ve o hal
Kol kırılır bu yenin için de
Yalnızlıktan hayatımı çıkardım
Kalan yine hayal

25 yaşındayım
Bin sopanın için de delirmeyen tek eşek
Benim umutlarım
İşte ve ve öyle

Nefes, insan ve insana nefes veren nefes
Rüzgar sonbahara yenilmiş paltoların Düğmesinden ne ister
O ki için de taşır tüm ipliklerini
Urperiş, mutluluk ve umutsuzluğa heves
Öyle işte

Alican Cullaz

Resullullahla benim aramdaki fark

Sınırlarını anlamlandırarak mimli bir ağrının
Ucundan ölür şiirler annelerin kuruyan ağızların da
Kimliğin yaşın da değişen ve annenin ardından
Anlamın ağrısıdır ve anlayanın yokluğudur.

İnsanı yetim ve öksüz bırakan

Alican Cullaz

Sakat Bulutlar

Kalk, kalkar ve kalkacak zamanlar
Üslup ve davet, süzölen sakat bulutlar
İrkımın dinimin sevgimin devamın da
Tanımak, yanmak ve uygar acılar

İnce ses ve keskin mısra
Nefeslere misafir nefesine
Dönüp de bak kimsesizliği me
Ayaklarım topuklarına dönük
Öyle işte

Gözlerin benim kin katibim
Had ve ne fark edermiyim yanın da
Acının sınırı ve tüm manzara resimsiz
Acılarım da
Acına acına, yokluğun da ayna oldum
Yokluğuna

El dili, fikir gülü belki serzeniş ihtimali
Sesin tüm sayıları doğurur
Rakamların sermayedarı sensin
Sıfırım, yokluğun kadarım

Halimi anlatmak için haddimi aşmadım
Bundandır sakat bulatlarım

Alican Cullaz

Sancı

Zehirli varlık kımıldadı
Yaşamak çürümüş meyvelerinden utanarak
Etkin ve yetkin olması gereken ne varsa
Yaprakların umudu olarak kımıldadı
Duvarlarımız da

Krizleri fırsata çeviren vedaları
Kimse önermenin ölümü olarak kullanmadı

Aşkın zemini kaygan, uslu kaygısına
Özentilik de alıadelikle kuruldu
Anlatamam

Şimdi
Taklit çürümüş
Özgünlük zehirlendi
Unutmanın yasın da varlık
Unutulmuş

Unutmak
Ontik ontolojiktir

Hatırlamak için
Var olmak lazım
Varlığın sancısın da

Alican Cullaz

Saydım

Bütün farklılıklara egemen olmuş
Varlığına yabancılaşmamın acısı
Doğanın yasına yenilen bir çiçeğin
Yasın da büyötmüşüm
Ahlâr ağacı mı

Saydım 2130 gün olmuş
Kendimden artırdığım bir kendim var

Bu vaatlarımle
Kaskatı kesilmiş, rehavetine özneler, nesnelere
Kim kaybı yaşar var oluş sancıma
Şimdiler de şiirler

Alican Cullaz

Sen

Sen giz yağmuruna çırılçıplak vuruldun
Bütün sensizliğe, algı ihate edilmiş kuşlarla
Senden uçtun

Ses etmeyişi sessizliğinin ve kuşlar
Uzaktan ıssız, sessiz bir sevda
Hatırlamadılar

Hiçbir şiirin şairine şiir olmadı bu dizeler
Çıkıp gelsen bakire yahut fahişe
Beklemekle, beklenenle, bekleyenle
Birlik de
Bu gönül seni bekler

Alican Cullaz

Sevdim mi?

Her yaşıta seni sevdim
Öleceğim yaşıta sana geldim
Ben hep öleceğim yaşa gelmeden de
Sana geldim

Kırgın, ezik ve mağrur bakışım
Garibim gözlerinden utanırım hayasızca
Yön yön alımın çalımın, izde izanın
Ben her yaşıta kırgın, ezik seni sevdim

Senden, sizden kinden ve diriden
Benim dilim varmaz yüreğine
Uzun, uzak, sessiz ve hiç şansım yok
Her yaş da seni sevdim

İyi niyet kuşanır yüreğim
Varlığım varlığına sevinir
Sevincim, efendim
Sen gelmeden önce
Beni iyi niyetim kirletirdi
İyi niyetimi aştım
Her yaşıta kendime rağmen
Seni sevdim

Alican Cullaz

Sokaklar

Sokaklarım, şakaklarım, kimim ve kaçım
Boşluğa demetlenmiş ağulanmış, vedalarım
Eşiklerin nabzını yokluyor, ölmeye yüz tutan evim
Kapından gizlidir, kapının sesi ve sessizliğim

Gözyaşları, gözyaşımın ahı madem ki yangın
Set çekmiş duvarlarıma kuruyana dek papatyaların
Görmenin körlük olduğu zaman da

Girdabına kapılmış umudun sahrasın da
Umudum, duvarlarına dayanarak

Alican Cullaz

Su kasidesi

Öyle bir hengamedeyim ki
Rengimi suyla özdeşleştirsem
Yokluğunu kirletirim efendim

Sen öyle güzel varsın ki
Tüm felsefelerden uzak da
Faydalı, iyi, güzelsin

Alican Cullaz

Sular

Sular ıslanınca ümit pazarından gözyaşı aldım
Çamurlaştı kederime damlayan su

Hayret arzularıma engel ancak hayretleşen kavram
Merak geçimini akkımdan sağladığı sürece
Hayret ki keşkelere engel
İyiliklerle de ben sorgulayamam

Alican Cullaz

Şüphe ve o

Hecelerin şavkı vuruyor şüphenin pusulasına
Kanlar demleniyor içine biriken şüpheler ocağın da
Yandan ve doğrudan şüpheli sınıfsal kalabalıklar
Bin yıl öteden tenhalaşıyor şüphe zamanın da

Çekilmiş ufuklara şüpheden olay şeridi
Kelamın kamburu çıkmış sevgilinin gözlerin de
Şüphelerimi indiremiyorum sevginin gözlerine
İnsanın şanını deviren acı bu
Beni anlamak uğrunamı sokrates idam edildi

Şüphenin izolasyonu, şüphenin çatlakları
Sol yanımda
Gökyüzünü kavuran bembeyaz bir acı

Alican Cullaz

Tanıdım mı?

Seni görmemezlik ülkesin de
Kör bakışların için de
Perde perde aşkların için de tanıdım

Seni tanıdığım da anladım
İnsan kü küçücük ödül
Ve yarattıkların kadar gaflette
Yaradanla barışmadan yaratılanla barışılmayacağını
İnsanların dünyamızı mahfettiğin de anladım

Seni hislerin yolculuğun da
Hiç yolların da kendimi tanıdıkça
Bir his abidesi için de
Kavram bulan an ve birlik
Ahengin de tanıdım

Seni vakitsiz ahenglerin uyumun da
Tomurcuğa durmuş güllerin kokusunda
Babamdan korktuğum manzara da
Kimsesizlerin kimsesi olarak tanıdım

Rahmet kılıcını paslandıramaz acının güneşi
Yalın sevgi araç için de
Seni kendime yetmediğim günlerim de
Allah kuluna kafi değil mi
Dediğin zaman tanıdım

Beni seviyorsun Allahım
Sevmesen bana habibini tanıtmazdın

Alican Cullaz

Tufanım

Bulutlardan ben yağıyorum kanım sağanak
Kanımın son damlasına kadar ağlamak istiyorum

Sokratesin üzerine yağmak isterdim
Heyhat
Rengimizi üzdüler
Kanımı akıttılar
Artık dünya vatandaşı olalım

Bu gökyüzü hepimizin

Alican Cullaz

Umut

Yarım gerçeklerle savaşan umudun askerlerini vurmak
Köksüz vasıf üreten öz isyanlar ve öz inkarlar
Ruh devrimi yaşamış ateş, aylar için de yanarak

Đalında bülbül öten baharları
Öz yurdundan kovuyor yaralar
Bir başka mevsim için ölmeyin yapraklar
Yaşamın yalnızlığı çok derin
Kaybolur için de umudun ölçüleri

Alican Cullaz

Vazife Derler

Dağınık oda
Köşeler loş, beyaz yatak ölmüş, yorgan ölmüş
Uykulaşan rüyalarımı kaldırır devremin tabuttan eşyaları
Yabancı mahremiyet, kamuya açık kin, açık kapalı

Ben polis ve şehrin bilinç altı peşim de
Beynimden temiz kadıköyün giderleri
İhtar bilinç altımın mülki amirine
Bu şiirleri mi açığa alın
Ölüyorum bi köşe de

Gregor samsa bir sabah kalktığıın da
Camından dışarı baktığıın da
Vatan Emniyetini görememişti

Bu öldürüyor beni?

Alican Cullaz

Versiyon

Yok imkan da modern imkansızlık da
Üstü kapalı sözlerime ağlar bir mısra
El kızı, ahın kızı, acının kızı, acımamıştı
Kendini dölleyen yalnızlığımaydı
Bu sövgülü saygı

Hissetmiyorum geleni gideni, seveni sevileni
Hislerinden büyüyor ben sana, sen ona
Vakur sokak aralarında yürürken gözlüyorum
Bana benzeyen köşeyi
Oturuyorum köşe me ölü mü deli mi

Hayaller, hayal üstü hayaller ve falsolu günler

Bundandır
Kabına çöreklenmiş, kurumuş sevinçler

Alican Cullaz

Yaşamakla

Yaşamak manifesto, yaşandı fiş ve yaşanmadı fatura
Geçmiş geçmişte kaldı, yaşamadıklarımızın faturasıdır umudumuz
Dil, din, ırk düşünce fark etmeksizin neyi fark ettik
Neydi bütün değerlerin üstünü çizip
Yerine yazdığımız zeka

Kırgın alacakarlığın dingin suların da
Dinliyorum tiryaki yosunları
Suyu ürpertir delirişim
İçime geçer kimliği ötekileştirmenin
Ve önsözüne çivilenerek
Ölürüm emeğin, ekmeğin

Dağlar da gölgeye eğilen ağacın
Yasını anımsar
Yokuş yukarı çıkarken bir gönüle yük olmakdan
İmtina eden alın teri
Yakamoz sanrısı, inanç akşamı
Çocuklar aç
Erken gelmiş ölüm

Ölüm ismet özeli değil
Çocukları kıskanıyor

Alican Cullaz

Yaşamın İçinden Ölümün Kıyısından

Ben ismet özel değilim
Yaşamın için de ve ölümün kıyısında oturuyorum
İsimsizim, ölümlerle şiirde
Öleceklerle de şairken konuşurum

Şiirle şairliğim arasın da yaralarım var
Delirmek pahasına yaradanı arıyorum
Yokluğun karşısında bir varoluş bahçesi
Ya şiddet bulutları ya güneşin yüreği

Isınmışım maziye tan yeli altın da
Hüznüm ya şeytani ya rahmani

Bilmezler, Bilmezler ne müslümanı ne ateisti
Kinden, nefretten, intikamdan çok sevmeyince
Bu deliyi

Karşı kıyısın da ölümler evinin bahçesi
Bir rüya sandal gibi, gibi mi iksiri
Aniden kanlanır deniz
Yüreğini kaybetmiş
Varlık sahasın da

Aşık yok dünya da
Maşuk yaşıyor ancak öldü aşkta

Kinden, nefretten ve intikamdan imar ettiğiniz Dünya
Sevilmeyi ve seçilmeyi hak etmiyor

Demokrasiye lafım yok
Kokmuş patates torbası gibi demokrasiler
Eskimiş biber turşusu gibi
Tatsız adaletsizlikler gördüm

Alican Cullaz

Yeni

Yeni, yeni bir kibri, yenildikçe yeniye
Elendikçe, durulandıkça, korkusuzca bu kini mi
Nem alma edasıyla kimsesizliğimi Őirleri mi
Altını çizdiğim kelimelere gömsünler

Bir gün gözlerine bir mısram düşerse
Sadetim, hasretim, muhabbetim ve sevgim

Beni bu gurbete gömsünler

Alican Cullaz

Yol

İnsanın yarasıdır yürüdüğü yollar
Bir yaranın yürüyüşüdür, insanlar
Ben yolumu değiştiriyorum

Anlamasınlar.

Alican Cullaz

Yolda

Soymakla bulunmaz aitliğim nereye
Sıfırncı denklemin eldesiyim

Bir gün gidiyorum
Sıfırncı dereceden denklem de
Yalnız yok değilim sadece hiğim

Deneyim denizin de akılla yüzüyorum
Sayılar balık kelimeler su
En zgr benim Allahım
Yzyorum varlığımı ıslatan deneyim denizin de

Romanın bakır tasın da Ąimsin olimpos
Kadeh kaldırsın bilginler, filozoflar
Hakikat olarak çıkacağım, hak karasına
Güneş bizleri kurutacak
Bir oluş için de

Ayrım yapmam
Pirincin içindeki beyaz taşı gören yar
Görmeyen ağyar

Alican Cullaz

Zar

O yar, zar ve hal
Bir rüzgar dayanır mı dal

Önüm silinmiş
Ufuklarım kanamış

40 şiir defterinden sonra delirdim
İleriye görmek sevdalanmakmış?

Alican Cullaz

Zenginler

Zenginler, fakir edebiyatının kıyısın da fakirler
Gerçek üstü ruh, sahici yapı, eda, mösyö vs.ler
Gökyüzünü ilk zenginler gördü ve göstermek Kördü
Antik acılar sızar, sözden, sukuttan
Hissetmek mi öldü

Bu binalar için de ne veli ne deli olunur
Binalar küp gibi, hissiyat yok oldu mu
Komşular da yok olur

Sus payı taşır emek, sözün çölünden, çölüne
İhanet sarhoşudur bu sokaklar
Müteahitler kussa fark etmezler bile

Çıkmaz adalet bu sokaklardan
Çünkü kavga sarhoşudur?

Alican Cullaz